

Pažadų laikymasis

Liusi Styvenson Evel

Bažnyčios žurnalai
(Paremta tikra istorija)

„Tik šešios dienos iki mano krikšto!“ – tarė Hepinesas. Ta diena jau beveik atėjo!

„Ar pasiruošęs?“ – paklausė tėtis.

„Manau, kad taip“, – tarė Hepinesas.

„Per krikštą sudarai sandorą, – pasakė tėtis. – Ar prisimeni, ką tai reiškia?“

„Tai pažadas. Ar ne?“

Tėtis pritariamai linktelėjo: „Taip! Pažadi sekti Jėzumi Kristumi ir laikytis įsakymų. Dangiškas Tėvas pažada tave laiminti ir tau padėti.“

Hepinesas nusišypsojo. Jis žinojo, kad tai svarbus pažadas. Ir nekantravo jį duoti!

Pagaliau išaušo jo krikšto diena. Hepinesas apsirengė baltais drabužiais. Krikštui ruošėsi dar du vaikai. Jie visi stebėjo, kaip krikštykla

pildosi vandeniu.

Kai atėjo jo eilė, Hepinesas su tėčiu įžengė į krikštyklą. Tėtis ištarė krikšto maldą. Tada Hepinesas užspaudė nosį ir tėtis panardino jį į vandenį.

Išniręs Hepinesas viduje jautėsi nepaprastai gerai! Jis norėjo tesėti savo pažadą sekti Jėzumi. Norėjo amžinai jaustis toks švarus ir laimingas. Nenorėjo padaryti netinkamo pasirinkimo.

Po kelių dienų Hepinesas nubudo ir įjungė vandens šildytuvą, kad galėtų nusiprausti vonioje. Ilgai trukdavo, kol vanduo sušildavo. Tad Hepinesas įsijungė televizorių. Norėjo pažiūrėti animacinius filmukus, kol laukė.

Ekrane stebėdamas kalbančius gyvūnus Hepinesas juokėsi. Tai buvo taip juokinga! Greit jis visai pamiršo apie vandens šildytuvą.

Po valandos į kambarį įėjo tėtis. „Kaip ilgai vandens šildytuvas buvo įjungtas?“ – paklausė jis.

Hepinesas pakėlė akis. Televizorių jis žiūrėjo daug ilgiau, nei planavo!

„Ne taip ilgai, – tarė Hepinesas. – Vos kelios minutės.“ Jis išjungė televizorių ir nubėgo į vonią praustis.

Tačiau likusią dienos dalį Hepinesas jautėsi blogai. Po krikšto jis nenorėjo padaryti netinkamų sprendimų. Tačiau ką tik pamelavo tėčiui!

Hepinesas atsiduso. Jis žinojo, ką turi daryti.

„Ei, tėti! – tarė Hepinesas. – Aš pamelavau. Neplanavau to, bet vandens šildytuvą palikau įjungtą ilgai. Atsiprašau.“

„Viskas gerai. Ačiū, kad pasakei“, – tarė tėtis.

„Jaučiuosi tikrai blogai, nes

Ką tik pamelavau tėčiui. Kas dabar bus?

sulaužiau krikšto pažadą“, – pasakė Hepinesas.

Tėtis su Hepinesu atsisėdo ant sofos. „Kai pasikrikštijai, nepažadėjai, kad būsi tobulas. Pažadėjai iš visų jėgų sekti Jėzumi.“

Hepinesas linktelėjo. Dėl to jis pasijuto šiek tiek geriau.

„Ar žinai, ką gali daryti, kai padarai blogą sprendimą?“ – paklausė tėtis.

„Atgailauti?“ – Tarė Hepinesas.

„Būtent! Kai nuoširdžiai atgailaujame, Dangiškas Tėvas atleidžia mums. Tada galime būti tokie pat švarūs, kaip ir savo krikšto dieną. Atgaila – tai krikšto pažadų laikymosi *dalis*.“

Hepinesas šyptelėjo. „Melsiuosi ir prašysiu Dangiškojo Tėvo, kad man atleistų.“ Jis džiaugėsi, kad gali laikytis krikšto pažadų. ●

Ši istorija nutiko Ganoje.

